

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Difficul. 5. De reliquis individualement unitatem concernentibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

dualem aliquo modo distingui posse ratione diversarum conceptibilitatum: Nam hæcceitas quæ talis, numerum non importat, importat eum unitas individualis. Hæcceitas de se significat id, quod demonstrabile est tanquam hoc aliquid: Unitas autem non importat aliud, præter negationem aliquam divisionis. Hæc tamen duo ordinariè confundi solent, nam & sine se reperibilia non sunt, & in ordine ad scientias, parvam aut nullam habent differentiam.

ASSERO V. *Hæcceitatem & unitatem individualement condistinguendo adhuc ille ipse dupliciter spectari possunt.* Imprimis secundum quod in re sunt, deinde prout subsunt nostris conceptibus. Hæcceitas prout in re est, est ipsum est, tanquam hoc aliquid demonstrabile, vel ipsum ens, prout determinatum ad esse hujus. Jam autem eadem hæcceitas, prout subest nostris conceptibus, est formalitas determinativa entis, ad esse hujus. Porro ipsa unitas individualis in re spectata, est ipsa natura negans divisionem in se, tanquam hoc aliquid demonstrabile: prout autem subest nostris conceptibus, erit formalitas, quæ est negatio divisionis in se, tanquam hoc aliquid demonstrabile. Addo Ly tanquam hoc aliquid &c. ad distinguendum melius unitatem individualement ab unitate ut sic, quæ dicit negationem divisionis in se, non restringendo qualiter.

BONITAS autem hujus explicationis probari debet, quia scilicet sic explicari hæcceitatem nihil vetat: ex aliâ parte illa nec realiter, quia hoc esset multiplicare entia sine necessitate, nec formaliter ex natura rei Scotistè distinguitur: quia hæc distinctio aliàs est impugnata, ergo distinguetur & explicabitur, non nisi per rationem.

Quod autem hæc ipsa unitas non sit aliquid essentialiter. Ratio est. Tum quia concipitur per modum accidentis Metaphysici. Tum quia essentialiter differre coincidet cum eo, quod est specie differre. Tum quia diversa est ratio, cur differentia specifica adferat essentialem perfectionem; quia si illam non adferret non distinguerentur essentialiter & specie Bos & Leo. Sed de hoc ubi de anima rationali, & ejus ab alterâ anima rationali, distinctione.

Punctum Difficultatis 5.

De reliquis individualement unitatem concernentibus.

Restat difficultas, quodnam sit principium individuationis modalitatum. Et quidem non est difficultas de principio individuationis intrinseco, quod non aliud est quam ipsa enti-

tas modalis tanquam hoc aliquid demonstrabile &c. Sed est difficultas de individuatione quasi extrinseca: An scilicet per principium à quo procedunt, an per terminum, an per utrumque individuentur; in idem recidit si quæras:

ASSERO I. *Actionem secundum quod importat modalitatem requirere essentialiter Principium hoc.* Ratio. Quia ille modus est essentialis determinatio, vi cuius principium, à non esse agentis, ad esse agentis transit; si autem ab alio principio pendere posset, non esset essentialis determinatio, hujus agentis. Rursum si actio posset variare principium, posset in rerum natura esse actio, v. g. qua Adam generavit Abelem, & non esse posita ab Adam, hoc autem non potest dici; quia aliàs illa actio, adnexaque illi modalitas, non esset sufficiens determinativum, per quod transeat Adam à non esse generantis ad esse generantis. Quare autem potest esse diversorum principiorum idem effectus, & non potest esse actio quæ agit unus, actio aliùs in quantum importat modalitatem, hoc oritur ex definitione modi, quod sit entitativa determinatio.

ASSERO II. *Unum eundemque numero effectum, potuisse produci diversis actionibus numero.* Ratio. Tum quia intra eandem speciem continentur plures numero effectus, ergo & respectu ejusdem termini, plures numero actiones. Tum quia cum individuat effectuum, illorumque quoad hoc esse determinatio, pendeat à Deo, ergo apparet pluribus actionibus & principiis eisdem subesse. Tum quia id non implicat.

ASSERO III. *Unionem secundum quod non est sine modo, per alios autem modos, posse unam, per diversas numero actiones produci.* Ratio. Tum quia unus idemque Abel, potuisset produci diversis actionibus, non esset autem idem, si eadem unio per diversas actiones non produceretur, quia unio essentialiter in sententia modalium ingreditur compositum. Tum quia si quis asserat quod unio à diversis principiis producatur, nihil asseret, quod sit contra naturam modorum, quia unio vel illi annexa modalitas, non est essentialis determinatio agentis sed materiæ & formæ. Tum quia id non repugnat. Ceterum unio est essentialis determinatio hujus materiæ & hujus formæ, ita ut hujus materiæ unio A. non possit esse unio materiæ. B. aliàs illa non esset sufficiens ratio transitus ad esse uniti.

DICES I. Principium non respicit essentialiter actionem; ergo neque actio principium.

RESPONDETUR. Si sensus sit antecedentis, potest esse principium & non esse actio, verum est antecedens, sed falsa consequentia. Ratio: quia ipsum principium, non est essentialiter determinatum ad esse agentis formaliter, secus ipsa actio. Si autem antecedentis sit iste sensus: principium potest agere & non actione quæ fit illius: nego antecedens.

DICES II. Actio in specie potest variare principium.

cipium in specie, v. g. calefactio potest proficisci ab igne, potest à spirituosus sumptis, ergo actio, potest etiam in individuo, variare principium.

RESPONDETUR. Duplici sensu actio in specie potest variare suum principium, imprimis hoc sensu: quod eundem effectum præstare possit actio profecta à diversis specie principii; & hæc propositio est vera sed consequentia negatur, I. quia præstare eundem effectum, est id, quod sequitur rationem entis rati, v. g. calorem, qui sua natura, non est essentialis determinatio seu modus. II. Sensus Antecedentis potest esse hic, quod hæc actio in specie, cum suis omnibus identificatis prædicatis, possit ab alio principio proficisci; & hæc propositio est falsa; quia inter hæc prædicata, est etiam individuatio actionis, quæ ipsa hæc individua, non convenit alteri principio. Et quamvis per nos una eademque actione, agant diversa principia, eadem enim est actio creaturæ & Dei, specierum (si agunt) & potentia, habitus item & potentia &c. Cum hoc tamen stat, quod actiones respiciunt essentialiter principium; idque ideo, quia hæc ipsæ in individuo non erunt nisi ab utroque hoc principio; alias illæ actiones non essent sufficiens determinativum, à non esse agentis v. g. duorum, ad esse agentis duorum.

DICES III. Quidquid Deus cum causa secunda potest, potest solus, concurrir autem Deus ad productionem modi illius cum creatura, ergo & solus illum producere potest.

RESPONDETUR. Majorem indigere hac limitatione: si non implicet. Unde nec actionem vitalem quā talem, producere potest, implicat autem ut essentialis determinatio activi principii, ab alio, quā ab hoc principio pendeat.

DICES IV. Non implicat contradictionem ut una actio producat ab alia, licet implicet produci per aliam. Sic implicat quidem ut actio reddatur agens per aliam actionem, sed non implicat ut actio productiva ignis, sit productiva gratia, ergo apparet non implicare ut una actio producat aliam, ergo ulterius actio, non respicit essentialiter principium.

RESPONDETUR. Hanc ultimam consequentiam nec probari nec inferri ex antecedentibus, quia adhuc non ostenditur, quod illa actio etiam elevata, mutet principium. Quod autem attinet ad veritatem Antecedentis & suæ probationis; si illius sensus sit; quod possit esse actio, productiva ignis & non producere ignem sed gratiam, falsa est: quomodo enim esset jam productiva ignis; si autem sensus sit; actionem productivam ignis, producentem ignem, simul elevari ad productionem gratia, propositio vera est, sed ad præsens non facit.

DICES V. In oppositum esse paritates aliquas.

I. PARITAS. Una relatio potest fundare aliam; ergo & actio agi per aliam actionem; ergo non est connexa cum principio.

RESPONDETUR. Negando secundam consequentiam. Quia quamvis ageretur actio per aliam actionem, posset adhuc stare nexus illius cum principio, agente scilicet eodem principio, eandem actionem, per aliam actionem. Negatur etiam prima consequentia. Disparitas est, quia si una relatio fundet aliam, non sequitur unam relationem per aliam referri, sed unaquæque in suo genere, essentialiter determinaret, ad esse relata; ad quod faciendum est nata; si autem actio posset agi per aliam actionem, hoc ipso actio non esset essentialis determinatio ad agendum, sed indigens agi.

II. PARITAS est. Uniones partiales possunt uniri per unionem totalem, cognitio item cognosci per aliam cognitionem, ergo & actio potest agi, per aliam actionem.

RESPONDETUR. Negando consequentiam. Quia unio totalis faciens uniri, uniones partiales inter se (si est possibilis talis unio totalis) non facit illas habere formalitatem unionem, sed supponit, adeoque unit illas, salvo hoc, quod sint essentialis determinatio ad uniri; si autem actio per aliam actionem ageretur, sensu in quo disputamus, illi ipsi actioni tribueret vim, ut sit essentialis determinatio ad agendum, unde non supponeret in illa hanc vim ut ex vi modi supponere deberet, sed primum conferret illam, quod absurdum est, & contra naturam modorum. Addo quamvis illa actio ageretur ab alia actione, si tamen ageretur ab hoc principio, deberet actione illius agi, alias illa actio, non esset sufficiens determinativum.

DIFFICULTAS II.

De Veritate.

VERITAS duplex est. Formalis & Objectiva, de priori actum in Logicis, unde desumenda sunt aliqua pro presenti loco, ut quod veritas objectiva non sit relatio, quod non sit ens rationis &c. ut autem reliqua de veritate Objectiva attingantur.

ASSERO I. *Veritatem objectivam non esse primum constitutive negationem falsi*, quamvis negatio falsi profluat ex primo constitutivo, veritatis objectivæ. Defendi id debet & probari, conformiter ad ea, quibus probatum, ens primum formaliter, non esse negationem nihili.

ASSERO II. *Veritatem objectivam relative spectatam, esse conformitatem ad intellectum cognoscentem objectum, sicuti est.* Tum quia ita expresse Arist. 5. Metaph. T. 34. S. Thomas I. p. q. 15. n. 5. & Imo contra Gen. c. 66. Tum quia si intellectus ille cognoscendo, non errat, hoc ipso res, ita se habet, ac illam esse, dicit intellectus, si enim non ita se haberet, erraret ille intellectus in noscendo. Tum quia si veritas formalis recte explicatur per conformitatem & objectum prout est, ergo & veritas objectiva relative spectata,

† G 4 recte